

“MISSCHIEN

Hij heeft liever niet dat er geschreven wordt over zijn privéleven. "Niet iedereen hoeft alles van me te weten. Laat de mensen maar een beetje raden en gissen." Maar ongemerkt vertelde acteur en presentator Roeland Fernhout toch verrassende details aan Libelle-redacteur Femke Sterken. *Interview: Femke Sterken. Fotografie: Dirk Jan van Dijk.*

Roeland Fernhout

**ZIT IK WEL GEWOON
TEGEN EEN
MIDLIFECRISIS AAN"**

Kun je iets vertellen over je rol in Annie M.G.? "In de serie volgen we Annie van haar geboorte tot haar dood. Ze vraagt aan mij of ik haar wil helpen bij haar zelfgeërgenste dood, omdat ze het te moeilijk vindt om haar zoon daarmee te belasten. Ik heb niet zo'n grote rol. Ik speel slechts in één aflevering, maar ik vond het geweldig om mee te doen aan deze productie. Er zijn allemaal heel goede acteurs bij betrokken. Vooral met actrice Annemarie Prins gebeurt iets magisch' als ze Annie speelt. Ze is echt Annie. Dat is heel bijzonder om te zien."

Vind jij het belangrijk dat we onze kinderen in aanraking blijven brengen met Otje en Jip en Janneke? "Absoluut! Ik vond die verhalen zelf geweldig. Maar helaas wil het niet zeggen dat de dingen die op jou als kind indruk maakten en die je na aan het hart liggen hetzelfde effect hebben op je kind. En daar moet je natuurlijk wel mee uitkijken... dat je niet jouw jeugd opdringt aan je kind. Daar had ik het laatst nog met een vriend over. Je kind heeft een eigen unieke persoonlijkheid. Een eigen smaak. Het is heel waarschijnlijk dat je kind iets gaat doen wat jij niet zo leuk vindt. Hoe lastig dat ook is. Dat moet je accepteren."

Wil jij vader worden? "Ja, ik voel dat ik biologisch in een leeftijdsfase zit waarin in principe al je aandacht naar een kind uit zou moeten gaan. Maar verder kunnen we het daar niet over hebben."

Oh? "Ik wil liever niet dat er te veel over mijn privéleven geschreven wordt. Vooral niet over wat er op dit moment gebeurt. Ja, ik heb al achttien jaar een partner en ja, ik heb een kinderwens, maar hoe ik daar verder mee omga... dat houd ik liever voor mijzelf. Dat wil ik afschermen. Daar voel ik me prettiger bij. En dat is inderdaad al twintig jaar een strijd, want de media willen toch het liefst alles van je weten. Het is ook helemaal niet zo dat ik iets te verbergen heb, dat er in mijn huis iemand aan de hart-long-machine ligt of zoiets. Maar ik vind niet dat iedereen alles van mij hoeft te weten. Laat de mensen maar een beetje raden en gissen. Alles is tegenwoordig al zo openbaar."

Over werk dan. Je bent nu al meer dan tien jaar verbonden aan Toneelgroep Amsterdam. Hoef je daardoor nooit meer auditie te doen? "Nee, je hoeft nooit auditie te doen. Je wordt ingedeeld, maar daar zit natuurlijk altijd een idee ach-

ter. We zijn allemaal acteurs, we ontwikkelen ons, en er wordt bekeken wie het best in een bepaalde rol past."

Ik neem aan dat er onderling wel eens gevoelens van jaloezie zijn? "Ja, natuurlijk zijn die gevoelens er, maar gelukkig kan daar wel openlijk over gesproken worden. We zijn een heel hechte groep, dus je kunt best tegen iemand zeggen dat je gehoopt had dat jij de rol zou krijgen die hij nu gaat spelen. Ik weet niet of je ons nu echt vrienden kunt noemen, maar in ieder geval wel heel goede collega's. Acteren is toch iets heel anders dan op kantoor zit-

"Op mijn zesde zat ik in de kerk 'door mijn schuld, door mijn grote schuld' te prevelen"

ten. Je deelt emoties met elkaar en daarnaast een hele hoop lichamelijkeheid. Ook al vindt niemand het leuk, af en toe moet er iemand uit de kleren op het toneel en daardoor zijn verhoudingen anders dan binnen 'gewone' banen van negen tot vijf."

Wat betreft die emoties: ik heb jou een paar jaar geleden in het toneelstuk Scènes uit een huwelijk gezien. Op een gegeven moment zat je met meerdere acteurs langs de kant te wachten tot je op moest. Je huilde heel erg. Kun je je nog herinneren wat er toen aan de hand was? "Dat jij daar getuige van bent geweest... Ja, dat was een heel heftige periode in 2005. Ik was overwerkt en heb toen inderdaad enorm gehuild voordat ik op moest. Ik was helemaal kapot. Ik kon niet meer. Avond aan avond spelen. Uitgeleverd worden aan een publiek dat iets van je gaat vinden. Het viel me steeds zwaarder."

En toen? "Toen heb ik zes weken geslapen. Zes weken lang ben ik mijn bed niet uitgekomen. Ik wist niet dat een mens zo moe kon zijn, maar het was zo. Ik kon geen stap meer zetten en moest mezelf weer opladen. Sindsdien trek ik trouwens wel eerder aan de bel. Ik zeg vaker nee en ik laat me bijvoorbeeld af en toe masseren.

Daarnaast is het belangrijk dat ik voldoende slaap en dat ik daar ook voor vecht."

Waar sta je over vijf jaar? "Ik hoop dat ik dan een film gemaakt heb. Helemaal vanaf het begin: dus van het schrijven van het script tot het regisseren. Ik heb al een heel goed idee, maar dat ga ik natuurlijk nog niet verklappen."

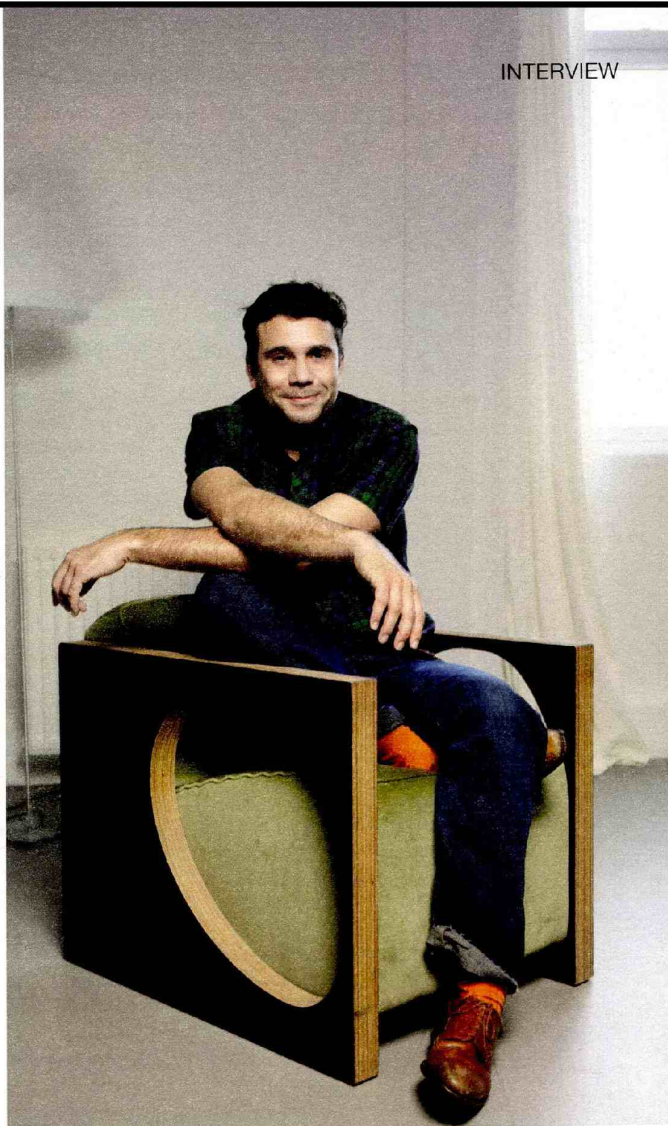
Is regisseren de volgende stap voor een toneelspeler? "Nou, ik ben eigenlijk zo begonnen. Ik kom van de theatermakersopleiding en het plan was om regisseur te worden. Ik ben toen gaan acteren om die kant van het vak te leren en voor ik het wist, was ik tien jaar verder. Als toneelspeler lever je je echter altijd uit aan de droom van iemand anders en, hoewel ik daar eer in leg en trots op ben, soms heb ik fantasieën over mijn eigen droom. Over mijn zelfgecreëerde wereld."

Zat jouw verlangen om acteur of regisseur te worden er als kind al in?

"Niet heel sterk. Ik kan me nog herinneren dat ik een keer de regenjas en de hoed van mijn vader opzette en letterlijk tussen de schuifdeuren ging staan, maar het is niet zo dat ik het altijd al heerlijk vond om alle aandacht op me gericht te zien. Veel sterker was mijn drang om priester te worden. Dat kwam door onze bovenbuurman. Hij was missiepriester en werkte in Afrika. Zijn huis ademde exotiek uit en deed me denken aan andere werelden. Ik vond dat zo geweldig dat ik besloot dat ik, net als hij, priester wilde worden. Toen ik nog reisde voor RTL Travel dacht ik op een gegeven moment: het is gelukt, ik ben mijn bovenbuurman geworden! Enerzijds zit ik midden in de exotische wereld en op het toneel sta ik als een soort priester voor een menigte mensen."

Heb je nog wat met het geloof? "Ja en nee. Ik kom uit een katholiek nest, dus ik ben ermee opgevoed. Mijn oma geloofde nog echt op de middeleeuwse manier. Ze ging op zondag meerdere keren naar de kerk. En hoewel mijn moeder niet zo zwaar op de hand was, zat ik ook al op mijn zesde in de kerk 'door mijn schuld, door mijn schuld, door mijn grote schuld' te prevelen. Nee, ik heb daar geen trauma van. Ik beschouw mezelf zelfs nog steeds als katholiek, zo ben ik gevormd. Hoewel ik me niet kan voorstellen dat je echt in een god kunt geloven. Het verlangen naar een vaderlijke ▸

INTERVIEW

**“OP DIT MOMENT
VOEL IK HEEL STERK
DAT ER WAT MOET
GEBEUREN”**

◀almacht die het allemaal beter weet, dat snap ik heel goed. Dat vind ik zelfs wel ontroerend – en dat bedoel ik niet denigrerend. Maar eigenlijk geloof ik niet dat er mensen zijn die, als ze diep in hun hart kijken, geloven. Altijd als ik de paus zie denk ik: je weet toch dat je jezelf voor de gek houdt?”

Een paar jaar geleden vertelde je in Libelle dat je niet had geleden onder de scheiding van je ouders. Miste je je vader niet? “Ik was vijf toen mijn ouders uit elkaar gingen en als kind accepteer je zo’n situatie. Mijn vader zag ik in de weekenden en tijdens vakanties. Toen ik wat ouder werd, begon ik me natuurlijk meer te realiseren dat het bij mij thuis anders was dan bij vriendjes die wel met hun vader en moeder in één huis woonden, maar ik ontwikkelde daar geen gemis of negatief gevoel door. Het was zoals het was.”

Gingen je ouders na de scheiding vriendschappelijk met elkaar om?

“Nee, ze hadden echt onverenigbare per-

soonlijkheden. Ze hebben elkaar pas korte tijd geleden voor het eerst sinds jaren gezien. De huidige vrouw van mijn vader had mijn moeder uitgenodigd voor een familielieder met kerst. Ik vond het fantastisch om ze samen aan één tafel te zien. Dat had ik nog nooit echt meegemaakt, de tijd van voor mijn vijfde even niet meegerekend. Ik zag meteen dat ze veel van elkaar gehouden moesten hebben: ze hadden zo veel plezier! Aan de andere kant voelde ik ook het explosieve aan de combinatie van die twee. Het is absoluut goed dat ze gescheiden zijn. Dat was zelfs toen weer duidelijk.”

Is jouw kijk op liefde negatief beïnvloed doordat het huwelijk van je ouders geen standhield? “Nee, juist niet. Zowel mijn broer als ik hebben een standvastige, lange relatie. Misschien is eerder het tegendeel waar. Dat je door zo’n voorbeeld juist op zoek gaat naar vastigheid of harmonie.”

Je ouders kregen voor hun huwelijk een auto-ongeluk waaraan je moeder een dwarslaesie overhield. Wat voor plek

“Het succes nu voelt anders dan tien jaar geleden”

had dat ongeluk in jullie gezin?

“Een enorme plek. Ik zag het altijd als een heel groot ding en stelde me er van alles bij voor. In mijn fantasie gebeurde het op een regenachtige dag en waren er heel veel vrachtwagens op de weg. Ik heb er pas op latere leeftijd echt goed over door durven vragen. Het was een stom ongeluk. Mijn ouders raakten van de weg in de buurt van Parijs. Mijn moeder kreeg de hendl, waarmee je het zijraam van de auto open-

en dichtdraait, in haar rug. Daardoor werd er een wervel weggeduwd en dat leidde tot haar dwarslaesie.”

Op welke manier was het feit dat je moeder in een rolstoel zat vormend voor jou? “Mijn vier jaar oudere broer en ik zijn er heel snel zelfstandig door geworden. We gingen op jonge leeftijd zelf naar school, kookten al toen we een jaar of tien waren en onderhielden zelf het contact met de hoofdmeester. Verder denk ik dat het me tot een proactief persoon heeft gemaakt. Ik zal niet snel afwachten tot iets naar mij toekomt, ik stap er zelf op af. Ja, ik kan me als een terrier vastbijten in iets als ik het echt wil.”

Ben je trots op jezelf, tevreden met wat je bereikt hebt? “Nee, helemaal niet. Ik weet niet waarom. Begrijp me goed, ik ben niet ontevreden. Ik ben 37 en heb een hoop mee mogen maken. Veel succes ook. Maar het succes nu voelt anders dan tien jaar geleden. Het nieuwe is er wel vanaf en als je een onrustige aard hebt zoals ik – ik ben namelijk verzot op nieuwe impulsen – dan is het lastig dat het je niet meer die vervoring geeft die het ooit gaf. De opwindende probeer ik daarom nu te vinden in de verdieping: in dat ene speciale moment tussen een tegenspeler en mij. Ik kan echter niet ontkennen dat ik van binnen onrustig blijf. Soms ben ik er niet zeker van waar dit alles toe zal leiden. Misschien stop ik wel ineens met toneelspeken. Gooi ik het roer radicaal om. Maar ja, dat betekent dat ik alles waar ik de afgelopen twintig jaar aan gewerkt heb bij het grof vuil zou zetten. En dat is nogal een ontregelende en beangstigende gedachte. Ik weet het niet, misschien zit ik wel gewoon tegen de *midlife crisis* aan. Op dit moment merk ik in ieder geval heel sterk dat er wat moet gebeuren. Ik denk dat ik snel iets moet gaan maken... bijvoorbeeld die film waarover ik het had.” □

WIE IS ROELAND FERNHOUT?

Roeland Fernhout werd op 18 april 1972 geboren in Tilburg en groeide op in Den Haag. Na de middelbare school volgde Roeland een regie-opleiding in Arnhem en studeerde daarna aan de Toneelschool in Amsterdam. Landelijke bekendheid kreeg hij door zijn rol in de film *Zusje*. Naast zijn werk als acteur bij Toneelgroep Amsterdam, speelde hij ook in de speelfilms *Siberia*, *Phileine zegt sorry*, *Feestje* en de series *All Stars* en *Floor Faber*. Daarnaast was hij presentator van *RTL Travel* en *From Alaska with Love*. In 2007 stelde Roeland als grap een boyband samen, genaamd Bearforce One. Dankzij hun YouTube-video werden de mannen heel populair.

PS

Aanstaande zondag 17 januari is de derde aflevering van de serie *Annie M.G.* op Nederland 2 om 20.10 uur. Roeland speelt in aflevering zeven. Daarnaast is hij ook te bewonderen in het toneelstuk *Zomertrilogie*, dat op 17 januari in première gaat en te zien is in verschillende theaters in Nederland en België (www.tga.nl).